

Αγία Μαρία η Αιγυπτία- Η ιερόδουλη που έγινε αγία

/ [Ορθοδοξία· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων](#)



Τον βίο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας συνέγραψε ο Άγιος Σωφρόνιος Πατριάρχης Ιεροσολύμων (τιμάται 11 Μαρτίου), ο οποίος συνέγραψε διάφορα ασκητικά και υμνογραφικά κείμενα που διαποτίζονται από το πνεύμα της Ορθοδόξου θεολογίας και της ασκητικής παραδόσεως.

Η Οσία Μαρία γεννήθηκε στην Αίγυπτο και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Ιουστινιανού (527 - 565 μ.Χ.). Από τα δώδεκα χρόνια της πέρασε στην Αίγυπτο μια ζωή ασωτίας, αφού από την μικρή αυτή ηλικία διέφθειρε την παρθενία της και είχε ασυγκράτητο και αχόρταγο το πάθος της σαρκικής μείξεως. Ζώντας αυτήν την ζωή δεν εισέπραττε χρήματα, αλλά απλώς ικανοποιούσε το πάθος της. Η ίδια ξαγορεύθηκε στον Αββά Ζωσιμά ότι διετέλεσε: «δημόσιον

προκείμενη τῆς ἀσωτίας ὑπέκκαυμα, οὐ δόσεως τινός, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔνεκεν», κάνοντας δηλαδή το ἔργο της δωρεάν, «ἐκτελοῦσα τὸ ἐν ἑμοὶ καταθύμιον». Και ὅπως του ἀπεκάλυψε, εἶχε ἀκόρεστη ἐπιθυμία και ἀκατάσχετο ἔρωτα να κυλιέται στο βόρβορο που ἦταν ἡ ζωὴ της και σκεπτόταν ἔτσι ντροπιάζοντας τὴν ἀνθρώπινη φύση.

Λόγω τῆς ἀσωτῆς ζωῆς και τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας που εἶχε, κάποια φορά ἀκολούθησε τους προσκυνητῆς που πήγαιναν στα Ἱεροσόλυμα για να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό. Και αὐτὸ το ἔκανε, ὄχι για να προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό, ἀλλὰ για να ἔχει πολλοὺς εραστῆς που θα ἦταν ἔτοιμοι να ικανοποιήσουν το πάθος τῆς. Περιγράφει δε και ἡ ἴδια ρεαλιστικὰ και τον τρόπο που ἐπιβιάστηκε στο πλοιάριο. Και, ὅπως ἡ ἴδια ἀποκάλυψε, κατὰ τὴν διάρκεια του ταξιδιού τῆς δεν υπήρχε εἶδος ἀσέλγειας ἀπὸ ὅσα λέγονται και δεν λέγονται, του οποίου δεν ἔγινε διδάσκαλος σε ἐκείνους τους ταλαίπωρους ταξιδιώτες. Και ἡ ἴδια ἐξέφρασε τὴν ἀπορία τῆς για το πῶς ἡ θάλασσα υπέφερε τις ἀσωτίες τῆς και γιατί ἡ γῆ δεν ἀνοίξε το στόμα τῆς και δεν τὴν κατέβασε στον ἄδη, ἐπειδὴ εἶχε παγιδεύσει τόσες ψυχῆς. Κατὰ τὴν διάρκεια του ταξιδιού αὐτοῦ δεν ἀρκέστηκε στο ὅτι διέφθιρε τους νέους, ἀλλὰ διέφθιρε και πολλοὺς ἄλλους ἀπὸ τους κατοίκους τῆς πόλεως και τους ξένους ἐπισκέπτες. Και στα Ἱεροσόλυμα που πήγε κατὰ τὴν εορτὴ του Τιμίου Σταυροῦ, περιφερόταν στους δρόμους «ψυχᾶς νέων ἀγρεύουσα».

Αισθάνθηκε ὁμως, βαθιὰ μετάνοια ἀπὸ ἕνα θαυματουργικὸ γεγονός. Ἐνῶ εἰσερχόταν στο ναὸ για να προσκυνήσει το ἔυλο του Τιμίου Σταυροῦ, κάποια δύναμη τὴν ἐμπόδισε να προχωρήσει. Στην συνέχεια στάθηκε μπροστὰ σε μία εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἔδειξε μεγάλη μετάνοια και ζήτησε τὴν καθοδήγηση και βοήθεια τῆς Παναγίας. Με τὴν βοήθεια τῆς Θεοτόκου εἰσήλθε ἀνεμπόδιστα αὐτὴ τὴν φορά στον ἱερό ναὸ και προσκύνησε τον Τίμιο Σταυρό. Στην συνέχεια, ἀφού εὐχαρίστησε τὴν Παναγία, ἀκούσε φωνὴ που τὴν προέτρεπε να πορευθεῖ στην ἔρημο, πέραν του Ἰορδάνου. Ἀμέσως ζήτησε τὴν συνδρομὴ και τὴν προστασία τῆς Θεοτόκου και ἤρε τον δρόμο τῆς προς τὴν ἔρημο, ἀφού προηγουμένως πέρασε ἀπὸ τὴν ἱερὰ μονὴ του Βαπτιστοῦ στον Ἰορδάνη ποταμὸ και κοινώνησε των Ἀχράντων Μυστηρίων. Στην ἔρημο ἔζησε σαράντα ἐπτά χρόνια, χωρὶς ποτέ να συναντήσει ἄνθρωπο.

Κατὰ τα πρώτα δεκαεπτὰ χρόνια στην ἔρημο, πάλεψε πολὺ σκληρὰ για να νικήσει τους λογισμοὺς και τις ἐπιθυμίες τῆς, ουσιαστικὰ για να νικήσει τον διάβολο που τὴν πολεμοῦσε με τις ἀναμνήσεις τῆς προηγούμενης ζωῆς.

Ἡ Οσία ζούσε δεκαεπτὰ χρόνια στην ἔρημο «θηρσὶν ἀνημέροις ταῖς ἀλόγοις ἐπιθυμίαις πικτεύουσα». Εἶχε πολλές ἐπιθυμίες φαγητῶν, ποτῶν και «πορνικῶν ἄσμάτων» και πολλοὺς λογισμοὺς που τὴν ωθοῦσαν προς τὴν πορνεία. Ὅμως, ὅταν

ερχόταν κάποιος λογισμός μέσα της, έπεφτε στην γη, την έβρεχε με δάκρυα και δεν σηκωνόταν από τη γη «έως ότου τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ περιέλαμψεν καὶ τοὺς λογισμοὺς τοὺς ἐνοχλοῦντας μοὶ ἐδίωξεν». Συνεχῶς προσευχόταν στην Παναγία, την οποία είχε εγγυήτρια της ζωῆς της μετανοίας που έκανε. Το ἰμάτιό της σχίσθηκε και καταστράφηκε και έκτοτε παρέμεινε γυμνή. Καιγόταν από τον καύσωνα και έτρεμε από τον παγετό και «ὡς πολλάκις μὲ χαμαὶ πεσοῦσαν ἄπνουν μείναι σχεδὸν καὶ ἀκίνητον».

Ύστερα από σκληρό αγώνα, με τη Χάρη του Θεού και την συνεχή προστασία της Παναγίας, ελευθερώθηκε από τους λογισμούς και τις επιθυμίες, οπότε μεταμορφώθηκε το λογιστικό και παθητικό μέρος της ψυχῆς της, καθώς επίσης εθεώθηκε και το σώμα της.

Λόγω της μεγάλης πνευματικῆς της καταστάσεως στην οποία έφθασε η Οσία Μαρία, έλαβε από τον Θεό το διορατικό χάρισμα.

Ήταν γυμνή αλλά το σώμα της υπερέβη τις ανάγκες της φύσεως. Λέγει η ίδια: «Γυνή γὰρ εἰμί, καὶ γυμνή, καθάπερ ὄρᾳς, καὶ τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματός μου ἀπερικάλυπτον ἔχουσα». Το σώμα τρεφόταν με τη Χάρη του Θεού: «Τρέφομαι γὰρ καὶ σκέπτομαι τῷ ρήματι τοῦ Θεοῦ διακρατοῦντος τὰ σύμπαντα». Στη περίπτωσή της, ὅπως και σε άλλες περιπτώσεις Αγίων, παρατηρούμε ότι αναστέλλονται οι ενέργειες του σώματος. Αυτή η αναστολή των σωματικῶν ενεργειῶν οφειλόταν στο ὅτι η ψυχῆ της δεχόταν την ενέργεια του Τριαδικού Θεού και αυτή η θεία ενέργεια διαπορθμευόταν και στο σώμα της: «Ἄρκειν εἶποῦσα τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ὥστε συντηρεῖν τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς ἀμίαντον».

Εκείνη την περίοδο ασκήτευε σε ένα μοναστήρι ο Ιερομόναχος Αββάς Ζωσιμάς (τιμάται 4 Απριλίου), που ήταν κεκοσμημένος με αγιότητα βίου. Έβλεπε θεία οράματα, καθώς του είχε δοθεί το χάρισμα των θείων ελλάμψεων, λόγω του ὅτι ζούσε μέχρι τα πενήντα τρία του χρόνια με μεγάλη άσκηση και ήταν φημισμένος στην περιοχή του. Τότε, ὅμως, εισηγήθε μέσα του ένας λογισμός κάποιας πνευματικῆς υπεροψίας, για το αν δηλαδή υπήρχε άλλος μοναχός που θα μπορούσε να τον ωφελήσει ή να του διδάξει κάποιο καινούργιο είδος ασκήσεως. Ο Θεός, για να τον διδάξει και να τον διορθώσει, του αποκάλυψε ὅτι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να φθάσει στην τελειότητα. Και στην συνέχεια του υπέδειξε να πορευθεί σε ένα μοναστήρι που βρισκόταν κοντά στον Ιορδάνη ποταμό.

Ο Αββάς Ζωσιμάς υπάκουσε στην φωνή του Θεού και πήγε στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, που του υποδείχθηκε. Εκεί συνάντησε τον ηγούμενο και τους μοναχούς, και διέκρινε ὅτι ακτινοβολούσαν τη Χάρη και την αγάπη του Θεού, ζώντας έντονη μοναχική ζωή με ακτημοσύνη, με μεγάλη άσκηση και

αδιάλειπτη προσευχή.

Στο μοναστήρι αυτό υπήρχε ένας κανόνας. Σύμφωνα με αυτόν, την Κυριακή της Τυρινής προ της ενάρξεως της Μεγάλης Σαρακοστής, αφού οι μοναχοί κοινωνούσαν των Αχράντων Μυστηρίων, προσεύχονταν και ασπάζονταν μεταξύ τους, και έπειτα ελάμβαναν ο καθένας τους μερικές τροφές και έφευγαν στην έρημο πέραν του Ιορδάνου, για να αγωνισθούν κατά την περίοδο της Τεσσαρακοστής τον αγώνα της ασκήσεως. Επέστρεφαν δε στο μοναστήρι την Κυριακή των Βαΐων, για να εορτάσουν τα Πάθη, τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Είχαν ως κανόνα να μην συναντά κανείς τον άλλο αδελφό στην έρημο και να μην τον ερωτά, όταν επέστρεφαν, για το είδος της ασκήσεως που έκανε την περίοδο αυτή.

Αυτόν τον κανόνα εφάρμοσε και ο Αββάς Ζωσιμάς. Αφού έλαβε ελάχιστες τροφές, βγήκε από το μοναστήρι και πορεύθηκε στην έρημο, έχοντας την επιθυμία να εισέλθει όσο μπορούσε πιο βαθιά σε αυτή, με την ελπίδα μήπως συναντήσει κάποιον ασκητή που θα τον βοηθούσε να φθάσει σε αυτό που ποθούσε. Πορευόταν προσευχόμενος και τρώγοντας ελάχιστα. Κοιμόταν δε όπου ευρισκόταν.

Είχε περπατήσει μία πορεία είκοσι ημερών όταν, κάποια στιγμή που κάθισε να ξεκουραστεί και έψελνε, είδε στο βάθος μια σκιά που έμοιαζε με ανθρώπινο σώμα. Στην αρχή θεώρησε ότι ήταν δαιμονικό φάντασμα, αλλά έπειτα διαπίστωσε ότι ήταν άνθρωπος. Αυτό το ον που έβλεπε ήταν γυμνό, είχε μαύρο σώμα – το σώμα αυτό προερχόταν από τις ηλιακές ακτίνες – και είχε στο κεφάλι του λίγες άσπρες τρίχες, που δεν έφθαναν πιο κάτω από τον λαιμό. Ο Αββάς Ζωσιμάς έβλεπε την Οσία Μαρία, την ώρα που προσευχόταν. Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία ασκούσε την αδιάλειπτη προσευχή και μάλιστα ο Αββάς Ζωσιμάς την είδε όταν εκείνη ύψωσε τα μάτια της στον ουρανό και άπλωσε τα χέρια της και «ήρξατο εϋχεσθαι ὑποψιθυρίσουσα, φωνὴ δὲ αὐτῆς οὐκ ἤκούετο ἔναρθρος». Και σε κάποια στιγμή, ενώ εκείνος καθόταν σύντρομος, «ὄρᾳ αὐτὴν ὑψωθείσαν ὡς ἕνα πῆχυν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῷ ἀέρι κρεμαμένην καὶ οὕτω προσεύχεσθαι».

Ο Αββάς Ζωσιμάς προσπάθησε να πλησιάσει, για να διαπιστώσει τι ήταν αυτό που έβλεπε, αλλά το ανθρώπινο εκείνο ον απομακρυνόταν. Έτρεχε ο Αββάς Ζωσιμάς, έτρεχε και εκείνο. Και ο Αββάς κραύγαζε με δάκρυα προς αυτό ώστε να σταματήσει, για να λάβει την ευλογία του. Εκείνο όμως δεν ανταποκρινόταν. Μόλις έφθασε ο Αββάς σε κάποιο χείμαρρο και απόκαμε, εκείνο το ανθρώπινο ον αφού τον αποκάλεσε με το μικρό του όνομα, πράγμα που προκάλεσε μεγάλη εντύπωση στον Αββά, του είπε ότι δεν μπορεί να γυρίσει και να τον δει κατά πρόσωπο, γιατί είναι γυναίκα γυμνή και έχει ακάλυπτα τα μέλη του σώματός της. Τον παρακάλεσε, αν θέλει, να της δώσει την ευχή του και να της ρίξει ένα κουρέλι

από τα ρούχα του, για να καλύψει το γυμνό σώμα της. Ο Αββάς έκανε ότι του είπε και τότε εκείνη στράφηκε προς αυτόν. Ο Αββάς αμέσως γονάτισε για να λάβει την ευχή της, ενώ το ίδιο έκανε και εκείνη. Και παρέμειναν και οι δύο γονατιστοί «ἕκαστος ἑξαιτῶν εὐλογῆσαι τὸν ἕτερον».

Επειδή ο Αββάς αναρωτιόταν μήπως έβλεπε μπροστά του κάποιο άυλο πνεύμα, εκείνη διακρίνοντας τους λογισμούς του, του είπε ότι είναι αμαρτωλή, που έχει περιττειχισθεί από το άγιο Βάπτισμα και είναι χώμα και στάχτη και όχι άυλο πνεύμα.

Η Οσία Μαρία κατά την συνάντηση αυτή, αφού αποκάλυψε όλη την ζωή της, ζήτησε από τον Αββά Ζωσιμά να έλθει κατά την Μεγάλη Πέμπτη της επόμενης χρονιάς, σε έναν ορισμένο τόπο στην όχθη του Ιορδάνη ποταμού, κοντά σε μια κατοικημένη περιοχή, για να την κοινωνήσει, ύστερα από πολλά χρόνια μεγάλης μετάνοιας που μεταμόρφωσε την ύπαρξή της. «Καὶ νῦν ἐκείνου ἐφίεμαι ἀκατασχέτω τῷ ἔρωτι», του είπε, δηλαδή είχε ακατάσχετο έρωτα να κοινωνήσει του Σώματος και του Αίματος του Χριστού.

Ο Αββάς Ζωσιμάς επέστρεψε στο μοναστήρι χωρίς να πει σε κανένα τι ακριβώς συνάντησε, σύμφωνα άλλωστε και με τον κανόνα που υπήρχε σε εκείνη την ιερά μονή. Όμως, συνεχώς παρακαλούσε τον Θεό να τον αξιώσει να δει και πάλι «τὸ ποθούμενον πρόσωπον» την επόμενη χρονιά και μάλιστα ήταν στεναχωρημένος γιατί δεν περνούσε ο χρόνος, καθώς ήθελε όλος αυτός ο χρόνος να ήταν μία ημέρα.

Το επόμενο έτος ο Αββάς Ζωσιμάς από κάποια αρρώστια δεν μπόρεσε να βγει από το μοναστήρι στην έρημο, όπως έκαναν οι άλλοι πατέρες στην αρχή της Σαρακοστής και έτσι παρέμεινε στο μοναστήρι. Και την Κυριακή των Βαΐων, όταν είχαν επιστρέψει οι άλλοι πατέρες της Μονής, εκείνος ετοιμάσθηκε να πορευθεί στον τόπο που του είχε υποδείξει η Οσία, για να την κοινωνήσει.

Την Μεγάλη Πέμπτη πήρε μαζί του σε ένα μικρό ποτήρι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, πήρε μερικά σύκα και χουρμάδες και λίγη βρεγμένη φακή και βγήκε από το μοναστήρι για να συναντήσει την Οσία Μαρία. Επειδή όμως εκείνη αργοπορούσε να έλθει στον καθορισμένο τόπο, ο Αββάς προσευχόταν στον Θεό με δάκρυα να μην του στερήσει λόγω των αμαρτιών του την ευκαιρία να τη δει εκ νέου.

Μετά την θερμή προσευχή την είδε από την άλλη πλευρά του Ιορδάνη ποταμού, να κάνει το σημείο του Σταυρού, να πατά πάνω στο νερό του ποταμού «περιπατοῦσαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐπάνω καὶ πρὸς ἐκείνον βαδίζουσιν». Στην συνέχεια η Οσία τον παρακάλεσε να πει το Σύμβολο της Πίστεως και το «Πάτερ ἡμῶν». Ακολούθως ασπάσθηκε τον Αββά Ζωσιμά και κοινωνήσε των ζωοποιών Μυστηρίων. Έπειτα ὕψωσε τα χέρια της στον ουρανό, αναστέναξε με δάκρυα και είπε: «Νῦν ἀπολύεις

τὴν δούλη σου, ὦ Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου».

Στην συνέχεια, αφού τον παρακάλεσε να ἔλθει και το επόμενο ἔτος στο χεῖμαρρο που την εἶχε συναντήσει την πρώτη φορά, ζήτησε την προσευχή του. Ο Αββάς ἄγγιξε τα πόδια της Οσίας, ζήτησε και αυτός την προσευχή της και την ἄφησε να φύγει «στένων καὶ ὀδυρόμενος», διότι τολμούσε «κρατῆσαι τὴν ἀκράτητον». Εκείνη ἔφυγε κατὰ τον ἴδιο τρόπο με τον οποίο ἦλθε, πατώντας δηλαδή πάνω στα νερά του Ιορδάνη ποταμού.

Το επόμενο ἔτος, σύμφωνα και με την παράκληση της Οσίας, ο Αββάς βιαζόταν να φθάσει «πρὸς ἐκεῖνο τὸ παράδοξο θέαμα». Αφού βάδισε πολλές ἡμέρες και ἔφθασε στον τόπο εκείνο, ἔφαχνε «ὡς θηρευτῆς ἐμπειρότατος» να δει «τὸ γλυκύτερο θήραμα», την Οσία του Θεοῦ. Ὅμως δεν την ἔβλεπε πουθενά. Τότε ἄρχισε να προσεύχεται στον Θεό κατανυκτικά: «Δεῖξον μοί, Δέσποτα, τὸν θησαυρόν σου τὸν ἄσυλον, ὃν ἐν τῆδε τῇ ἐρήμῳ κατέκρυσας, δεῖξον μοί, δέομαι, τὸν ἐν σώματι ἄγγελον, οὐ οὐκ ἔστιν ὁ κόσμος ἀπάξιος». Για τον Αββά Ζωσιμά η Οσία Μαρία ἦταν ἀθικτος θησαυρός, ἄγγελος μέσα σε σώμα, που ο κόσμος δεν ἦταν ἄξιος να τον ἔχει. Και προσευχόμενος με τα λόγια αυτά εἶδε «κεκειμένην τὴν Ὁσίαν νεκράν, καὶ τὰς χεῖρας οὕτως ὡσπερ ἔδει τυπώσασαν καὶ πρὸς ἀνατολᾶς ὄρασαν κειμένην τὸ σχήματι». Βρήκε δε και δική της γραφή που ἔλεγε: «Θάψον, ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἐν τούτῳ τὸ τόπῳ τῆς ταπεινῆς Μαρίας τὸ λείψανον, ἀποδοὺς τὸν χοῦν τῷ χοί, ὑπὲρ ἐμοῦ διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον προσευχόμενος, τελειωθείσης, μηνὶ Φαρμουθὶ (κατ' Αἰγυπτίους, ὅπως ἐστὶ κατὰ Ρωμαίους Ἀπρίλιος), ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ τοῦ πάθους τοῦ σωτηρίου, μετὰ τὴν τοῦ θείου καὶ μυστικοῦ δείπνου μετάληψιν». Την βρήκε δηλαδή νεκρή, κείμενη στην γη, με τα χέρια σταυρωμένα και βλέποντας προς την ανατολή. Συγχρόνως βρήκε και γραφή που τον παρακαλοῦσε να την ενταφιάσει.

Η Οσία κοιμήθηκε την ἴδια ἡμέρα που κοινώνησε, αφού εἶχε διασχίσει σε μία ὥρα ἀπόσταση την οποία διήνυσε το επόμενο ἔτος ο Αββάς Ζωσιμάς σε εἴκοσι ἡμέρες. Γράφει ο Ἅγιος Σωφρόνιος: «καὶ ἦν περ ὥδευσεν ὁδὸν Ζωσιμᾶς διὰ εἴκοσι ἡμερῶν κοπιῶν, εἰς μίαν ὥραν Μαρίαν διέδραμεν καὶ εὐθὺς πρὸς τὸν Θεὸν ἐξεδήμησεν». Το σώμα της εἶχε ἀποκτήσει ἄλλες ιδιότητες, εἶχε μεταμορφωθεί.

Στην συνέχεια ο Αββάς Ζωσιμάς, αφού ἔκλαψε πολύ και εἶπε ψαλμούς κατάλληλους για την περίσταση, «ἐποίησεν εὐχὴν ἐπιτάφιον». Και μετὰ με μεγάλη κατάνυξη, «βρέχων τὸ σῶμα τοῖς δακρύσι» ἐπιμελήθηκε τα της ταφῆς. Επειδὴ, ὅμως, η γη ἦταν σκληρὴ και ο ἴδιος ἦταν προχωρημένης ηλικίας, γι' αὐτὸ δεν μπορούσε να την σκάψει και βρισκόταν σε ἀπορία. Τότε «ὄρᾳ λέοντα μέγαν τῷ λειψάνῳ τῆς Ὁσίας παρεστῶτα καὶ τὰ ἴχνη αὐτῆς ἀναλείχοντα», δηλαδή εἶδε ἓνα λιοντάρι να

στέκεται δίπλα στο λείψανο της Οσίας και να γλείφει τα ίχνη της. Ο Αββάς τρόμαξε, αλλά το ίδιο το λιοντάρι «ούχί τοῦτον τοῖς κινήμασι μόνον ἀσπαζόμενον, ἀλλὰ καὶ προθέσει», δηλαδή το ίδιο το λιοντάρι καλόπιανε τον Αββά και τον παρακινούσε και με τις κινήσεις του και με τις προθέσεις του, να προχωρήσει στον ενταφιασμό της. Λαμβάνοντας ο Αββάς θάρρος από το ήμερο του λιονταριού, το παρακάλεσε να σκάψει αυτό το ίδιο τον λάκκο, για να ενταφιασθεί το ιερό λείψανο της Οσίας Μαρίας, επειδή εκείνος αδυνατούσε. Το λιοντάρι υπάκουσε. «Εὐθὺς δὲ ἅμα τῷ σώματι θαπτόμενο», δηλαδή με τα μπροστινά του πόδια έσκαψε το λάκκο, όσο έπρεπε, για να ενταφιασθεί το σκήνωμα της Οσίας Μαρίας.

Ο ενταφιασμός της Οσίας έγινε προσευχομένου του Αββά Ζωσιμά και του λιονταριού «παρεστῶτος». Μετά τον ενταφιασμό έφυγαν και οι δύο, «ὁ μὲν λέων ἐπὶ τὰ ἔνδον τῆς ἐρήμου ὡς πρόβατον ὑπεχώρησε. Ζωσιμᾶς δὲ ὑπέστρεψεν, εὐλογῶν καὶ αἰνῶν τὸν Θεὸν ἡμῶν».

Και ο Άγιος Σωφρόνιος, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, καταλήγει ότι έγραψε αυτό το βίο «κατὰ δύναμιν» και «τῆς ἀληθείας μηδὲν προτιμῆσαι θέλων».

Ο βίος της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, δείχνει πως μία πόρνη μπορεί να γίνει κατά Χάριν θεός, πως ο άνθρωπος μπορεί να γίνει άγγελος εν σώματι και πως η κατά Χριστόν ελπίδα μπορεί να αντικαταστήσει την υπό του διαβόλου προερχόμενη απόγνωση. Στο πρόσωπο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας βλέπουμε τον άνθρωπο που αναζητά την ηδονή και κυνηγά τους ανθρώπους για την ικανοποίησή τους, αλλά όμως με τη Χάρη του Θεού μπορεί να εξαγιασθεί τόσο πολύ, ώστε να φθάσει στο σημείο να την κυνηγούν οι Άγιοι για να λάβουν την ευλογία της και να ασπασθούν το τετιμημένο της σώμα, καθώς επίσης να τη σέβονται και τα άγρια ζώα.

Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία με την μετάνοιά της, την βαθιά της ταπείνωση, την υπέρβαση εν Χάριτι του θνητού και παθητού σώματός της, αφ' ενός μεν προσφέρει μια παρηγοριά σε όλους τους ανθρώπους, αφ' ετέρου δε ταπεινώνει εκείνους που υπερηφανεύονται για τα ασκητικά τους κατορθώματα. Δεν ημέρωσε μόνο τα άγρια θηρία που υπήρχαν μέσα της, δηλαδή τα άλογα πάθη, αλλά υπερέβη όλα τα όρια της ανθρώπινη φύσεως και ημέρωσε ακόμη και τα άγρια θηρία της κτίσεως.

Αυτός είναι ο σκοπός και ο πλούτος της ενανθρωπίσεως του Χριστού, που φυλάσσεται μέσα στην Εκκλησία. Με την αποκαλυπτική θεολογία και την εν Χριστώ ζωή ο άνθρωπος μπορεί να μεταμορφωθεί ολοκληρωτικά.

Η Εκκλησία τιμά την μνήμη της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας και την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών.

Άπολυτίκιον (Κατέβασμα)

Ήχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Φωτισθεῖσα ἐνθέως Σταυροῦ τῆ χάριτι, τῆς μετανοίας ἐδείχθης φωτοφανῆς λαμπηδῶν, τῶν παθῶν τὸν σκοτασμὸν λιποῦσα πάνσεμνε, ὅθεν ὡς ἄγγελος Θεοῦ, Ζωσιμᾶ τῷ ἱερῷ, ὠράθης ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μαρία «Ὅσιε Μῆτερ» μεθ' οὐ δυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἄτερον Ἀπολυτίκιον

Ήχος πλ. δ΄.

Ἐν σοί Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γάρ τόν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπεροῶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσια Μαρία τό πνεῦμά σου.

Κοντάκιον

Ήχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις, Χριστοῦ νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθης, Ἀγγέλων τήν πολιτείαν ἐπιποθοῦσα, δαίμονας, Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ καταπατοῦσα, διά τοῦτο βασιλείας, ἐφάνης νύμφη Μαρία πάνσεμνε.

Πηγή: www.saint.gr

Πηγή: www.orthodoxianewsagency.gr